

skieret jeg isvrigt anerkjender og paafsjønner — altsaa et privat Selskab, at raade over en større eller mindre Del deraf. Jeg tror, at Administrationen, under hvilken det hele Terrain ligger, dog maasse er nærmere til at bedømme, hvorledes denne Konto kan anvendes paa bedste Maade for hele Landets Fiskeri. Det er idetmindste de Grunde, som have gjort, at Ministeriet hidtil har svaret benægtende paa et Andragende om at maatte erholde en Andel af denne Konto til den Anvendelse, som her er paatenkt. — Det næste Punkt, som blev omtalt af den ærede Ordsfører var Andragendet under Nr. 11 i Betænkningen, isølge hvilket Udvalget har henstillet til Ministeren at tage under Overveielse, om der ikke var Grund til at foretage en Revision af Loven af 29de December 1857, og vel særlig med Hensyn til de Byrder, som Lovens Bestemmelser kunne paalægge de Enkelte eller større eller mindre Kommuner. Jeg tilfsaar, at jeg ved at benytte Lovens temmelig stærkt i det sidste Aars Tid, ikke har fundet, at der var Trang til Forandring i saa Henseende, og at Lovens syldbestgjør sin Hensigt, naar man er saa heldig, at der til Administrationens Tjeneste staar de fornødne og energiske Kræfter til Gjennemførelse af Lovens Bestemmelser. Med Hensyn til Spørgsmaalet om de Byrder, Lovens Bestemmelser kunne foranledige for de Enkelte eller for Kommunerne, vil jeg sige, at det forekommer mig ikke, at disse Byrder ere saa overordentlig store, og tillige, at der maasse dog er noget ikke ganske Ubilligt deri, at den Kommune, større eller mindre, eller Landsdel, som paadrager Landet Hare for Smitte ved at handle og gjøre Indkjøb paa Steder, som gjentagne Gange have viist sig at være mistænkelige, selv kommer til at bære Følgerne af saadanne for Landet uheldige Forhold. Jeg ser ikke, at det er ganske uden Grund at man siger, at den Landsdel, som gjentagne Gange indfører Kreaturer, der udsætte Landet for saa overordentlige Tab og saa overordentlige Forhold, som kunne flyde deraf, at smittefarlige Sygdomme indføres i Landet — at den Landsdel eller Kommune er nærmest til at bære Følgerne af, at den søger sine Produkter fra et saadant Sted. — Med Hensyn til Spørgsmaalet om en Holdeplads ved Hatting, saa har det jo været tidligere forelagt for Regjeringen, og Grundene, hvorsfor man ikke har troet at kunne gaa ind derpaa, ere for det Første det, som blev antydet af et æret Medlem ligeoverfor (H. Sørensen), at Stigningsforholdene paa Banen ere overordentlig uheldige for Anlægget af en Station netop paa det Sted. Det er ikke alene med Hensyn til Beføstningerne ved Anlægget, men selve Driften vil jo besværes noget, naar Stigningsforholdene sinke Banen. Det er jo tydeligt, at naar en Bane skal stoppes og sættes i Gang under Forhold, hvor man er kommen tilnærmelsesvis til de største Stignings- og Fald-

ningsforhold, saa vil det opholde Jernbanen i længere Tid. Dertil kommer, at det jo ikke er nogen lang Afstand fra Horsens, det er kun $\frac{3}{4}$ Mil derfra, og under almindelige Forhold vil man jo anse det Sted, der ligger $\frac{3}{4}$ Mil fra sin Handelsplads, for at være overordentlig velstillet. Smidertid skal Sagen naturligvis blive tagen under fornyet Overveielse efter den Anledning, som dertil er givet. — Med Hensyn til Spørgsmaalet om Anlæg af en Telegrafstation ved Glynøgere forekommer det mig rigtignok, at naar denne Sag har maattet henstaa saalænge, kunde man lade den henstaa, indtil der bliver anlagt en ny Telegrafstation, naar Jernbanen kommer tilstiede og der derved bliver Afgang til at benytte Telegrafstationen ogsaa i privat Tjeneste. Det vilde være lidet hensigtsmæssigt at ansætte en Telegrafist der, naar man kort efter ikke fik Brug for ham derved, at den paagjældende Jernbane selv kan overtage Telegrafstjeneren. — Med Hensyn til Indstillingen under Nr. 10 om en Poststation i Skjen, forekommer det mig, at det vil være rigtigt at afvente, hvilken Indflydelse Jernbanen vil faae paa Postforholdene paa dette Sted. Ministeriet gaar imidlertid ud fra den Forudsætning, at, dersom man skulde finde det hensigtsmæssigt at oprette en ny Postexpedition i Skjen, vilde Postexpeditionen i Larm anses for overflødig, ialtsald kunde det ikke anses rigtigt at opretholde den. — Med Hensyn til Punkt 24 i Betænkningen skal jeg ganske bekræfte de Bemærkninger, der om denne Mand er udtalt af den ærede Ordsfører. Han er meget velanbeselet, han har tjent i 42 Aar, er $76\frac{1}{2}$ Aar gammel og blottet for al Understøttelse. Regjeringen anser det derfor i og for sig for billigt, at denne Mand faar en Understøttelse. Da han har været privat Postbud i Helsingør, er han udenfor dem, der kunde faae af den paa Finantslovens § 19 opførte Understøttelse. Jeg ser derfor i og for sig ikke Noget imod, at der tildeles denne Mand Understøttelse, jeg finder det endog efter Omstændighederne billigt, men Følgen deraf vil jo være den, som er anført af det ærede Medlem for Møen (Bojzen), at der bliver andre Tilfælde, hvor et lignende Raisonnement kan anvendes, men heller ikke deri ser jeg nogen Ulykke. Den naturlige Følge af, at man gif over til at tage saadanne Billighedshensyn til gamle veltjente Folk vilde jo være den, at man maatte forhøje Fonden til Understøttelse samtidig med, at man gav Regjeringen Bemyndigelse til, naar Omstændighederne i væsentlig Grad tale derfor, at tildele Understøttelse ogsaa til saadanne Folk, som ikke hidtil have haft Afgang til at faae den. — Det næste Punkt, som er blevet omtalt, er Indstillingen under Nr. 23, Betænkningens Nr. 52, angaaende Andragendet fra Forstænder Stephan Nyeland om Understøttelse til Husmands- og Havebrugsstolen Bilvoorde. Der er oftere blevet ansøgt hos Inden-